

fulde — saa trygge i Bevidstheden om deres Sags og Kamps Retfærdighed. Han fyldtes paa ny af Beundring for denne uforstyrrelige Sindsligevægt, hvormed disse Folk bestandig bar enhver Tilskikkelse. Aldrig havde han set dem blot et Øjeblik tabe Fatningen. Endog under Skæbnens haardeste Slag havde de bevaret den velgørende Ro, den mandige Selvbehersekelse, som han selv havde saa ondt ved at tilægne sig.

Fadene tømtes flittigt og nye blev bragt ind af „den store Sidse“, der havde styret Sogneraadsformandens Hus, siden han for nogle Aar tilbage var bleven Enkemand. Dette kødrige Fruentimmer blev hele Tiden stille beluret af Væver Hansen, der under hele Maaltidet næppe talte et Ord og lod baade Mad og Drikke staa næsten urørt. Da hans Sidemand vilde skænke for ham af Brændevinskaraffen, lagde han med et kattevenligt Smil sin store Haand over Glasset, — han var for nylig bleven Totalafholdsmand, og trods Sogneraadsformandens muntre Stiklerier var han ikke at formaa til i Dagens Anledning at gøre en Undtagelse fra sin Regel.

Emanuel derimod drak sin Snaps sammen med de andre, saadan som han plejede ved slige Lejligheder ... ikke fordi Brændevin egentlig smagte